

Sevildiğine İnanamayan Kalp

— Korhan-Kulce · 21 Şubat 2026

İyileşme birinin “gitmeyeceğim” demesiyle başlamaz.

Defalarca kalmasıyla başlar.

Ama bir noktadan sonra

kalbin de silah bırakması gerekir.

Çünkü sevgi tek taraflı bir ispat süreci değildir.

Güven, iki kişinin birlikte inşa ettiği bir zemindir.

Geçmişte tutarsız sevilmiş bir kalp,
şimdiki sevgiyi olduğu gibi alamaz.

Çünkü o kalp sevgiyi hep şartlı öğrendi.

Bir gün yoğun, bir gün yok.

Bir gün sarılan, bir gün uzaklaşan.

Bir gün “sensiz yapamam”,

ertesi gün sessizliğe gömülen.

O yüzden şimdi biri gerçekten sevince, kalınca,
gitmeyince,
sabırlı olunca...

Kalp huzur bulmak yerine tetikte kalır.

“Şimdi iyiyse, birazdan değişir.”

“Nasıl olsa bitecek bari şimdi bitsin.”

“Bu kadar güzel gidiyorsa kesin bir şey olacak.”

“Bu ilişkinin sonu yok, niye uzatayım?”

Geçmişte terk edilmiş bir kalp,
mutluluğu yaşarken bile ayrılık provası yapar.

Mesaj geç cevaplandığında,
eski hikâyeler uyanır.

Ses tonu biraz deęiřtięinde,
zihin geçmiř dosyaları açar.
En ufak tartiřmada,
"işte demiřtim olmaz diye bitti buraya kadar" denilir

şimdiki insanın suçu yoktur aslında.
Ama kalp eski savunma sistemini kapatmayı bilmez.

Çünkü o sistem zamanında işe yaramiştır.
Önceden hisset,
önceden hazırlan,
önceden uzaklaş ki daha az acısın.

Ve şimdi biri gerçekten sevdięinde bile
kalp şöyle fısıldar:

"Diđerleri de bařta böyleydi."

En zor olan şey budur:
Gerçek sevgiyi, geçmiřin hayaletlerinden ayırabilmek.

Çünkü geçmişte tutarsız sevilen biri
sevgisizlięe değil,
istikrarsızlığa travmatize olur.

O yüzden bugün sevildiğine inanamıyorsa,
bu nankörlük değil.
Bu, yarım kalmış güvenin yankısıdır.

Ama için en acı tarafı şudur:
Bazen bu korku, gerçekten seveni de yorar.

Sürekli test edilen,
sürekli řüpheyile karřılanan,
her davranışı geçmişle kıyaslanan biri
bir süre sonra şunu hisseder:

"Ne yaparsam yapayım yetmiyor."

Ve bazen gerçekten seven,
terk etmek için değil,
yorulduğu için gider.

İşte o an kalp şunu söyler:
“Bak, yine haklıydım. Herkes gidiyor.”

Oysa kimse ihanet etmemiştir.
Sadece korku, sevgiden daha yüksek sesle konuşmuştur.

Tutarsızlıkla büyüyen savunma,
bu kez istikrarlı sevgiyi de tehdit sanmıştır.

Ve insan farkında olmadan
kaçmaktan korktuğu şeyi kendi elleriyle yaratabilir.

İyileşme birinin “gitmeyeceğim” demesiyle başlamaz.
Defalarca kalmasıyla başlar.
Ama bir noktadan sonra
kalbin de silah bırakması gerekir.

Çünkü sevgi tek taraflı bir ispat süreci değildir.
Güven, iki kişinin birlikte inşa ettiği bir zemindir.

Gerçekten sevilen ama buna inanamayan kalp,
aslında sevgiyi reddetmez.

Sadece bir daha yıkılmaktan korkar.

Ama bazen en büyük risk,
hiç risk almamaktır.

Çünkü sevgiye inanmayı sürekli ertelemek,
bir gün sonsuza kadar kalacak olanı da
gerçekten kaybetmek demektir.

Yazan
Korhan KÜLÇE
21/02/2026 07:00

